

INA MUR

SPASEN

Copyright© Innamorata, 2021.

Copyright© © 2024 ovog izdanja, LAGUNA

SPASEN

Obri Ejms

„Perce, ne!“ Glas mi je prigušeno treperio dok sam pokušavala da ne obraćam pažnju na cviljenje iz hodnika. Okrenuvši glavu u stranu, u trenu sam uhvatila preko potreban san kad se moj ljubimac ponovno oglasio, ovaj put grebući po izlaznim vratima.

„Gde ćeš? Molim te, Perce, spavaj. Ne mogu... Padam s nogu. Nije ti vreme za izlazak.“ Mog zlatnog retrivera nije bilo briga što sam odradila duplu smenu na odeljenju, kao ni to što nijedan moj mišić nije iskazivao volju da mi pomogne da ustanem i izađem na hladnoću. Bio je april, ali jutro su bila izuzetno hladna ove godine.

Kad je njegovo cviljenje preraslo u glasan lavež, naprosto sam odustala od spavanja. Nadoknadiću tih par minuta jer me je njegova nervoza istinski uznemirila. U staroj pidžami, bez grudnjaka i čarapa, zašljapkala sam prema hodniku po hladnom parketu.

„Šta je, Perce? Šta te muči, mali moj?“ Nije se nikad ponašao tako nestrpljivo i razdraženo, dok je njuškom uporno gurao kvaku i lupao šapom o vrata. Kad je zalajao još jednom i počeo da me vuče za pantalone, odlučila sam da mu udovoljim. Navukla sam samo papuče i jaknu i dograbila uzicu.

„Evo, idemo. Očigledno te je priteglo.“ Imao je svoj pesak, ali nešto ga je zvalo da izađe napolje. Protegnula sam se i zevnula, pospano otvarajući vrata, kad me Perce naglo povukao potrčavši prema ulici. Vrata nisam stigla ni da zaključam, iako je bila surova istina da to u ovom kvartu nije bilo ni potrebno.

Moja kućica, nasleđena od bake, bila je u vrlo lošem stanju i vapila je za obnovom kao i većina zdanja u ulici. Dovoljno je bilo reći kako je ovaj deo grada vlast zaboravila i da su u njemu živeli pripadnici niže klase. To mi nije ni najmanje smetalo kad sam dobila kućicu u vlasništvo. Bila je moja i samo moja, kao prilika da od nje napravim nešto vredno.

„Perce! Uspori!“ zavapila sam dok me i dalje vukao pa je jedna moja papuča završila na ulici. I svaki napor da ga umirim, bio je uzaludan, sve dok nije došao do kontejnera za smeće.

„O, mali moj! Pa ti baš hoćeš da me razbudiš?“ zadihano sam procedila i naslonila se na kontejner kad je Perce počeo da laje.

„Prestani. Gle, dolaze đubretari, pet je sati ujutro i veruj mi, ne želiš da probudiš čitavu ulicu, okej?“ Pokazala sam mu prstom na zeleni kamion koji je bio udaljen tek nekoliko stotina metara, u svom jutarnjem pohodu na skupljanje otpada koji smo, kao privremeni stanovnici ove planete, ostavljali za sobom.

Perce je zacvilio gotovo žestoko i propeo se na stražnje noge uz kontejner. „Ne gledaj me tako, zbog tebe sam bosa. Ne spavam i izgledam kao strašilo u ovo doba. Šta hoćeš?“ Na moje pitanje zalajao je i pogledao u kontejner. Mogla sam se zakleti da je hteo da kopam po smeću.

„Ne, sad je stvarno dosta. Idemo kući.“ Povukla sam uzicu, ali nije se pomakao, već je odbio moj nalog. Želudac me je zboleo od instinkta kako Perce nikad nije radio nelogične stvari. Zato sam, trudeći se da ga razumem, upitala: „Želiš da vidim šta ima unutra?“ Kad je zalajao kao potvrdu, pružila sam ruku i pogurala metalnu ručicu. Zapahnuo me je oduran i neizdržljiv smrad tako da sam morala da okrenem glavu u stranu.

„Šta sad?“ Zalajao je još jednom i propeo se na taj ogroman kontejner u koji je pola ulice bacalo smeće. Zurio je unutra, barem pokušavao da vidi preko ruba kad je počeo da zavija. Taj zvuk me je naterao da pogledam unutra.

Sunce je počelo da se budi, donoseći zoru nad gradom, đubretarski kamion se približavao, moj je retriever zavijao, a ja sam pokušavala da se ubedim kako ono što gledam u kontejneru nije zapravo stvarnost.

„To je... To je mrtvac, Perce.“ Govorila sam svom psu kao da objašnjavam detetu koje prvi put vidi mrtvo telo. Istovremeno, utroba mi se komešala dok sam nagovarala samu sebe da ne svisnem. „To je samo mrtvac kojega je neko bacio... u... smeće...“ Glas mi je drhtao dok sam zurila u mrtvog čoveka. videla sam već mrtva tela, ali neko odbačeno ovako... nikad...

Bila sam svesna kako mi se približava kamion koji će da ga usisa i smrvi u svojoj utrobi ali nisam mogla da prestanem da zurim u njegovo ispijeno lice, osušeni trag krvi na rani pored obraza, na blede usne, visoko isturene kosti lica i sklopljene oči. Glava mu je bila obrijana, a vilica obrasla gustom bradom.

Ko god da je bio, mučili su ga. Izgladneli, bacili u smeće.

Želudac mi se pobunio u isto vreme kad je Perce počeo da laje. Nisam mogla da dopustim da ga kamion samo tako izbriše s lica Zemlje. Pogledala sam u njegovo telo na vrhu smeća, upijajući dronjke u koje je bio obučen.

„O Bože... Kakva tuga...“ zavapila sam, posmatrajući njegove ruke izbodene iglom. Perce je opet zacvilio, a onda se dogodilo nešto što me prestravilo.

Ruka se pomakla.

Vrisnula sam nesvesno kad mi je pogled poleteo na čovekovo lice. Njegove su oči bile otvorene.

Bio je živ!

U tom trenu moje telo više nije poznavalo umor, želju za snom, tugu. Bilo je pod naletom potrebe za spasom! Instinktivno sam mu zgrabila ruku i obećala.

„Spašću te!“ Njegov dodir bio je poput dodira leda, nimalo obećavajući i utešan, pogled kojim me fiksirao bio je mrtav, prazan, no moje biće nije moglo dozvoliti predaju. Povikala sam nešto, ni ne sećam se šta, kako bi kamion što pre došao do mene. „Unutra je muškarac! Živ je! Izvadite ga, odmah! Mora mu se pružiti pomoć!“ Potom sam se okrenula Percu i naredila mu.

„Čuvaj ga kao da čuvaš mene.“ Moja su bosa stopala požurila preko asfalta i travnjaka u kuću, ruke su spremno dograbile mobilni telefon i ćebe s kreveta. Već sam otkucala 911 dok sam trčala natrag. Tri muškarca upravo su vadila telo iz kontejnera. Pohrlila sam da čoveku pružim barem malo dostojanstva i prostrla ćebe ispod njega, da bih potom vratila mobilni telefon iz pantalona na uho.

„Molim vas, potrebna nam je hitna pomoć u Bogart stritu, zadnja kuća u nizu. Čovek... Čovek je nađen u kontejneru. Diše.“ Nekako sam te reči i izustila smireno, sve dok nisam klekla pored njegovog tela.

„Bože, šta su ti napravili...“, zavapila sam ignorišući razgovor na mobilnom telefonu. Muškarci su bili sablažnjeni, dok su ukopani stajali oko nas, ne govoreći ništa. Samo se Perce nespremno vrteo oko sebe, svestan da se dogodilo nešto strašno.

„Imate li kakve lične podatke?“, oglasila se žena s druge strane linije.

„Moje?“ na tren sam se zbunila na to pitanje.

„Od povređenog.“

„Oh, da, razumem“, izustila sam gledajući u njegove džepove. Bilo je jasno kako nema ništa.

„Ne. Jedva da ima odeću na sebi. A ni to se ne može nazvati odećom. Nema ništa. Nikakvih tragova, ničega.“ Gorko sam procedila kad mi je pogled pao na trag boje na njegovu ramenu. „Samo tren, ima na ramenu tetovažu. Krug i u njoj ptica? Ne vidim, prekrivena je krvlju.“ Nagnuta preko muškarca, piljila sam u njegovo rame kad sam osetila kako se led širi po mom laktu.

Upravo me je dodirnuo i tako naterao da ga pogledam u oči. Znala sam da nikad više neću moći da zaspim, a da me to mrtvilo ne bude pratilo. Ništavilo, bol, beznađe... Nisam bila sigurna šta je sve u njemu bilo postojano, ali peklo je toliko da su mi suze navirale.

Tada je izgovorio.

„Čitaj.“

Usne su mu se tek neznatno pomaknule kad je to izgovorio, a onda je sklopio oči i odustao. Perce se uznemirio, progurao se do mene i onda napravio nešto od čega sam zajecala, spustio je glavu na prsa ovog muškarca i počeo da ga greje.

„Halo, jeste li još na liniji?“ Čula sam ženu s druge strane i onda počela da joj opisujem sve što sam mogla i uočila na njemu.

„Babica sam, ali ne mogu da mu pružim pomoć koja mu je potrebna. Molim vas, požurite.“

„Hitna pomoć i policija su na putu“, zadnje je što mi je rekla pre nego što je spustila slušalicu. Ostala sam da klečim bosonoga pored čoveka, dok su se ljudi u ulici počeli pojavljivati na svojim prozorima kad su začuli zvuk sirene. Perce se nije odvajao od čoveka čak ni kad sam ga bolje umotala u svoje najdraže i najtoplije ćebe.

Srce mi je još davalo nade da će sve biti dobro kad sam ugledala konvoj službi koje su gotovo zablokirale ulicu. Sklonili su me u stranu, dok sam zahvalno gledala kako se brinu o njemu i unose ga u kola. Perce mi se vrzmao oko nogu, nestrpljivo gledajući u skupljenu svitu.

„Bravo, mali, spasao si čoveka.“ Pomazila sam mu glavu kad mi je prišao visok i natmuren čovek u crnom odelu. Nije izgledao kao policajac, to sam tek naknadno zaključila.

„Jeste li išta primetili pre nego ste ga našli? Vozilo? Jeste li pričali s njim? Je li vam otkrio nešto o sebi?“ obratio mi se s hrpom pitanja tako da sam nagoniski na sve odgovorila negativno.

„Ne, ne. Ništa. Pas je cvilio pa smo izašli, on ga je zapravo našao. Vodite ga u bolnicu? Možete li kasnije da mi javite u

kakvom je stanju?“ Pogled koji mi je uputio, nije bio obećavajući, ali klimnuo je glavom i potom rekao:

„Dajte mi svoj broj. Nazvaću vas po podne.“ Potom sam mu izdiktirala broj i samo tako je ispario.

„A vaše ime?“, bilo je prekasno kad sam povikala, jer je već nestao među svim tim ljudima.

I u samo nekoliko minuta gužva je počela da se osipa, vozila su otišla, a Perce i ja gledali smo za vozilom hitne pomoći koje je odvelo onog muškarca.

Nešto me je zapelo u grlu dok sam stajala na mestu, stiskala mobilni telefon i samo zurila u daljinu.

Prošli su minuti dok nisam shvatila kako, nakon toliko puno vremena...

Plaćem.

Obri Ejms

Ponekad samo jedan susret s nekom osobom promeni život.

Jedan pogled, dva dodira. Nije bilo bitno ni vreme ni mesto, samo onaj trag koji svojom pojavom ostavi po duši.

Moj se život promenio onoga trenu kad sam tako lagano i smireno pobrisala vrele suze s lica, ignorišući pukotinu koja mi se upravo stvarala u grudima, okrenula se i ušla u svoju malu i neuglednu kuću.

Perce je pokunjeno otišao u svoju korpu, dok sam u ormaru tražila pomoć u obliku čupavih čarapa. Tek tada, kad sam se našla u svoja četiri, ne naročito otmena zida, shvatila sam koliko mi je hladno. Čarape nisu bile dovoljne pa sam s vrha ormara izvukla jedino preostalo ćebe koje sam imala, te se njim ogrnula. Na putu do kreveta dohvatila sam čak i vunenu crvenu kapu. Telo mi se treslo kao posledica situacije koju sam upravo bila proživela. Bilo mi je zaista krajnje vreme da odspavam, odmorim se, legnem, ispraznim misli, ali moj je um to odbijao.

„Kako je on?“

„Jesu li se pobrinuli za njega?“

„Gde su ga smestili?“

„Je li otvorio oči?“

„Je li svestan kako je izbegao smrt za dlaku?“

„Šta je sve proživio?“

„Ko mu je onako napakostio?“

Umro je, onda oživeo, no bilo je pitanje hoće li preživeti. Pitanja koja su mi zujala kroz glavu dok sam tupo buljila u tačkice koje je sunce isijavalo kroz moje zavese, stvarala su mi mučninu. Ruke bi mi svako malo zadrhtale i znala sam da neću moći da zaspim, bar ne tako skoro.

Obuzela me je neopisiva želja da saznam kako je onaj čovek.

„Čitaj.“ Setila sam se jedne jedine reči koju mi je uputio dok su mi njegove oči pričale priču horora i strave. Šta je trebalo da pročitam, šta sam previdela, šta je hteo da mi kaže? Nespokoj mi nije dao da zaspim na miru jer sam se grizla. Nešto sam očigledno propustila. Naš kvart nije bio siguran, ali nikoga nije bilo previše briga. Nismo imali ništa vredno u našim kućama, a opet ko god je tu živeo, možda nije bio imućan, ali definitivno je bio pravičan. Barem je to utisak koji sam odavno stekla dok sam baki dolazila u posetu, a potvrdila otkako i sama tu živim.

Pogled mi je pao na prozor kad je kroz ulicu protutnjao motor.

Možda je neko i video kako je onaj čovek bio odbačen u kontejner. Sklopila sam oči udišući duboko, no na kraju mi nije preostalo ništa nego da ustanem, odem po Perce i povučem ga na krevet k sebi. Naslonila sam zahvalno glavu na njegovu mekanu dlaku.

„Hvala ti, mali moj, spasao si ga, ti si to napravio. Uvek sam verovala u tebe.“ Perce me je gledao spokojno kao da je bio svestan važnosti tog čina. „Mali, ti si pobedio.“ Šaputala sam mu i grlila sam ga rukama jače, zahvalna baki što mi je i njega ostavila. Nije dozvolila da ostane s mojim roditeljima. Poklonila mi je dom, poklonila mi je prijatelja. To mi je trenutno bilo najvažnije u životu. Otkucaji njegovog srca umirili su moje, dok me njegova toplina obuzimala i mamila u san. A onda se moj mobilni telefon oglasio. Skočila sam kao da su

me pozvali na porođaj, kao da kasnim, a u pitanju su sekunde. Ovo sad takođe je bilo pitanje života ili smrti, mislila sam dok sam tražila mobilni, prateći zvuk koji je dopirao s ormarića.

„Sigurno vesti o... o... Znaš već.“ Perce je već bio načulio uši gledajući me kako grabim mobilni telefon. Znao je o kome sam pričala. No prvi pogled na ekran nekako me je ohladio. Razočarao. Osećaj je bio pogrešan, shvatila sam kad mi se oteo dubok uzdah.

Bio je to moj dečko. Dejn je radio u mojoj bolnici kao anesteziolog. Viđali smo se godinu dana. Da, ovo je definitivno bio zabrinjavajući osećaj i nije mi bilo drago kad sam to spoznala. Svesna kako mogu zaboraviti na spavanje, sela sam u kuhinju na malu sklopivu stolicu i javila se na mobilni telefon.

„Dobro jutro, sunce moje! Jesi li se naspavala?“ Glas mu je bio kao i uvek poletan i pun veselja. Da, Dejn je pucao od živosti. On definitivno nije radio duplu smenu.

„Pa i ne baš.“

„Šta je bilo? Nedostajao sam ti?“ Zabrinuo se, da bi potom sve prebacio na šarm.

„Preduga priča.“ Nisam bila sigurna uopšte odakle da krenem sa svime što se dogodilo u poslednja tri sata.

„Sunce, imam pauzu od pola sata. Slušam.“ Njegova pažljivost me je naterala da se blago osmehnem i znala sam da ću mu reći.

„Zapravo, dogodila se čudna stvar, kao iz filmova. Možeš li da mi pomogneš? Proveri koji su pacijenti primljeni u bolnici u poslednja dva sata, i ako među njima ima čoveka s tetovažom na ramenu, koji je izmučen i pothranjen, javi mi.“

„Čekaj, čekaj... Kreni iz početka. Nešto se dogodilo, gde, u tvom kvartu? Isuse, Obri...“

Morala sam da zakolutam očima jer je Dejn iz dna duše mrzeo ovaj kvart. Možda je u ovom trenu imao pravo na to. Ali ja sam ga volela, zbog bake. I svoga doma. Drugi nisam imala. I Perce je voleo naše malo dvorište i kutak koji je imao

za sebe. Drugi svakako nisam mogla sebi da priuštiti, iako sam o tome oduvek sanjarila.

„Uglavnom...“ tada sam mu ispričala sve i nakon poduže stanke ponovila svoju molbu da sazna je li čovek primljen kod nas u bolnici.

„Zaista te to zanima? Zašto? Možda je neki mafijaški obračun. Ko zna kakvi kultovi ili sranja. Bolje je ne zamarati se time.“ Pokušao je da me odgovori od onoga što mi je u ovom trenutku postala glavna preokupacija. Istog časa sam se narogušila. Naravno da me je zanimalo! Bilo je ljudski brinuti za tog čoveka! Nismo li ga spasli? Zar sam samo tako mogla da nastavim s kuvanjem kafe, s ležernom šetnjom po gradu, s pevanjem pod tušem dok me kopkalo diše li on?

Njegovo lice bilo mi je pred očima i dok sam pričala s Dejn. Nisam to mogla da obrišem, nisam ni želela. Htela sam da znam šta mu se dogodilo i šta će mu se tek dogoditi. Je li imao ženu i decu koji su ga čekali kod kuće, neutešno plakali za njim? Možda su ga već i pokopali? Je li imao posao koji ga je čekao? Gde je bio sve to vreme? Kakve su metode mučenja na njemu primenjivali?

„Sunce! Čuješ me? Doći ću po tebe kad mi se završi smena, imamo par sati da se vidimo, može?“ Iako nisam bila raspoložena, prihvatila sam njegov predlog. Trebalo mi je nešto da me okupira i ispuni vreme dok sam čekala da se javi onaj policajac s novostima. I dok sam razmišljala, Dejn se oglasio. „Dobro, ako ti je toliko bitno, proveriću je li takav pacijent primljen. Okej?“

„Oh, može! Hvala ti, hvala ti puno!“ zahvalno sam izustila, možda malo previše poletno.

„I samo je to bilo dovoljno da živneš, ha? Hajde, sve za tebe, sunce. Vidimo se kasnije“, izustio je pomirljivo i prekinuo vezu. Nisam marila što je moju tišinu shvatio kao durenje kako bi mi nakon toga pomogao da umirim strepnju i znatiželju.

Pogled mi je odlutao na ringle šporeta. Bilo im je potrebno generalno čišćenje. Ne zbog Dejna. Dejn nikad nije prenoćio

---

---

u mojoj kući. Dejnu se nisu sviđali ni moj kvart ni moj krevet. Ponekad sam se pitala kako to da mu se sviđam ja. Drugi bi rekli da je on snob, ali imao je daleko više kvaliteta nego mana. Jednostavno je smatrao da mogu bolje od mizerije u kojoj sam bila. Imala sam san i planirala da ga ostvarim, da napravim novi, bolji dom. Samo mi je trebalo malo više vremena. Nisam više bila u nedoumici, zavezala sam čvrsto rep na potiljku i zasukala rukave. Možda nije bio nov i obnovljen, nije imao novi nameštaj ni tepih ni novi sloj boje, ali je blistao od čistoće.

Bilo je tačno podne kad je Dejn zatrubio ispred moje kuće. Perce me je samo pogledao ne dižući glavu položenu na šape.

„Da, znam, ne sviđa mu se naša gajba, ali valjda mu se sviđamo mi?“, izustila sam kako bih opravdala Dejna svom ljubimcu, da bi me vlastite reči stavile u nedoumicu koja mi se iznova vraćala. Jer postojala je ona jedna stvar koja me tako snažno držala za Dejna: on je bio izuzetno nežan. Nikad me nije jače stisnuo, niti pokušao da uradi išta na silu. Od toga sam se ježila, štaviše, ispravna reč bi bila da sam se gnušala svake primene sile. Moja tolerancija na bilo kakav vid sile između dvoje ljudi u vezi bila je nulta. Izbegavala sam silovite muškarce, one zahtevne, problematične i naprasite. Nije mi to trebalo iz više razloga.

Dejn nije znao koliko mi je godilo njegovo ophođenje, ali je sigurno osećao moju zahvalnost. Zato sam i žmurila na neke njegove mane. Kao da ih ja sama nisam imala!

„Bitno da te ja volim, mali“, dobacila sam Percetu i zatvorila vrata petljajući po bravi kako bih ga zaključala. Definitivno mi je trebala nova brava.

Moje patike gazile su po onim pločama koje su bile čvrsto ukopane u zemlju, a izbegavale one nestabilne. Već sam znala koje će me poprskati kad bih ih nagazila dok bi kiša padala. Sa svakim korakom bliže Dejnu, bila sam lošije raspoložena. Njegov pogled bio je na meni, osmeh mu je titrao na licu, ali nije mogao a da ne primeti koliko je moja kućica oronula. Dok

sam otvarala vrata njegovog audija, zaklela sam se kako ću konačno podići onaj kredit i sve srediti. Tako da pre svega *ja* budem ponosna na svoj dom. Možda sam odgađala da obrišem sve tragove u kući gde sam još videla baku, ali bilo je krajnje vreme da se pobrinem za nedostatke. Ta me je odluka u trenu napunila optimizmom, da sam na trenutak i zaboravila na mobilni telefon, potisnuvši misao o pozivu koji sam iščekivala.

Kada sam se nagla prema Dejnu, dočeka me je izrazito prijatan poljubac i toplina njegovog dlana na mom bedru.

„Čao, sunce.“

„Sunce se nije naspavalo. Kafa pre svega.“ Izustila sam naslo-nivši se i zakopčala pojas. Audi je gotovo poleteo, s oduševlje-njem napuštajući moj kvart.

„Pre svega, onog pacijenta nema kod nas.“ I samo tako, se-dam reči obrisalo mi je osmeh koji se tek nastanio na mom licu.

„U redu. Mora da su ga vozili...“ U glavi sam promišljala gde bi ga odveli, ako ne u Univerzitetsku koja je bila najbliža, kad me je Dejn prekinuo.

„Zašto te to toliko zanima, Obri?“

„Volela bih da znam šta se s njim dogodilo. Samo to.“ U trenu me je uhvatila nervoza jer sam morala da se pravdam. *Šta je loše u tome*, ponovo sam se pitala.

„Verujem da imaš i važnijih stvari oko kojih sad moraš da se angažuješ.“ Kad sam skrenula pogled na njega, gledao me je ispod oka s dozom osude. Da, i on je mislio na moju kuću. Ali nije bio za to da je renoviram. Hteo je da je spravim sa zemljom.

„Možemo li ubuduće bez te teme?“, zamolila sam, doduše, obrecnuvši se na njega.

„Nisam ništa ni spomenuo.“

„O jesi, ne pravi se lud. Ne želim više o kući.“

Digao je nakratko ruke s volana, istovremeno mi potvrđujući kako odustaje. Do njegovog stana čula se samo muzika s radija. Tek kad sam stupila u njegov prostrani trosobni stan, Dejn se zaustavio na dva koraka od mene, spustio ključeve na

stočić i povukao me k sebi. Bio je to jedan pomalo nov trenutak s Dejnom, onako filmski i teatralan. Zagledao mi se u oči i stegnuo dlanove tek toliko da mi privuče pažnju.

„Useli se kod mene.“

Bila sam uverena kako sam ga pogrešno čula. Osećala sam grimasu na svom licu, ali nisam imala snage da kontrolišem šok.

„Šališ se?“ Dejn je zatreptao i zatresao glavom kao da sam ga uvredila.

„Bože moj, ne! Ne šalim se. Zašto se ne bi uselila kod mene?“ Moji su dlanovi počeli da klize iz njegovih, kao što je i naša veza održavala ravnotežu na klizavom terenu. Očigledno.

„Toliko je razloga protiv da ne znam odakle da krenem, Dejne.“ Ono što sam volela kod Dejna bila je sposobnost da se odmah smiri.

„Okej, popijmo kafu, pogledajmo TV, pa ćemo razgovarati. Želim da čujem tvoje razloge protiv.“ Zaista mi se pila ta kafa, zato sam samo klimnula i sa zadovoljstvom utonula u najmekše i najudobnije jastuke na njegovom trosedu. Nešto kasnije, kafa je bila poslužena na malom stolu pred nama, i odmah sam pola otpila. Dejn je upravo odložio svoju šoljicu i zaustio nešto da kaže, kad sam stavila prst na njegova usta.

„Ne. Nema priče. Dan mi je predugačak.“

Nije odoleo, poljubio je moj kažiprst i namignuo mi. Odahnula sam jer zapravo ni oko čega nije navaljivao, osim oko moje kuće. Tako je bilo i sad. Prihvatio je moju molbu, ustao i zamračio prostoriju šarenim zavesama. Skočio je raspoloženo nazad do mene, dok sam vadila mobilni telefon na stočić, čekajući, šta drugo, nego vesti o onom čoveku.

Bio je to pogrešan potez. Pogled mi je stalno leteo na mobilni telefon, dok su mi u mislima bujala pitanja. *Gde su ga odveli?* Možda u vestima ima nešto o njemu! Kako se toga nisam setila?

„Da te izmasiram? Napeta si.“ Čula sam Dejnov glas.

„Ne. Znamo gde će ta masaža odvesti, Dejne...“ Znala sam da je ružno što ga odbijam, što mi je i sam prebacio.

„Naravno da znam. To više nije poželjno? Sunce?“ Pomakao se na trosedu tako da može da me pogleda u oči. „Znam šta je tebi. Gledaš u mobilni telefon. Misliš opet o tom liku, zar ne?“ Uzdahnula sam duboko i tako mu dala odgovor. „Ne verujem, Obri. Okej. Mogla si mi reći da nisi za druženje, propustio bih tvoje odbijanje.“

„Žao mi je, Dejne, ali ne mogu da se opustim, ne kad iščekujem poziv. Kad mi se po mislima preturaju opcije... Oprosti, moram nešto da pogledam...“ Okrenuo se i zagledao u TV, dajući mi mirnu priliku da udovoljim svojoj potrebi kad sam uzela mobilni telefon. „Čim nešto saznam, vraćam se raspoložena. Za masažu.“ Ovog puta ja sam bila ta koja je namignula, obećavši mu nešto čemu se mogao poradovati. Klimnuo je, tobože se ljuteći, ali mu je usna titrala od zadovoljstva. Jedva sam dočekala svoju priliku, dograbila mobilni telefon i požurila u kuhinju.

Odmah sam otvorila prvi novinski portal koji sam pregledavala uz kafu, tražeći vesti iz grada. Potom sam pregledala drugi, treći, četvrti... Deseti. Pretražila sam crnu hroniku i novosti, gledala po ključnim rečima sve, ali... Naprosto nikakvog pominjanja muškarca pronađenog u mom kvartu u kontejneru. Nisam gubila nadu, sela sam odlučno i krenula da zovem sve bolnice redom.

Polu sata kasnije, čula sam samo kako Dejnovi prsti kuckaju po stolu. Kad sam podigla pogled, nije morao ništa da kaže.

„Samo ću još da nazovem 911, Dejne. Samo to, i onda odustajem.“ Nisam znala zašto sam to obećala, kad sam već tada bila svesna kako neću samo tako dići ruke.

„Radi šta hoćeš, Obri.“ Okrenuo se na peti, a ja uopšte nisam otišla za svojim dečkom kako bih mu objasnila šta me muči. Nisam mislila kako grešim u svojoj potrebi. No, mogla sam da shvatim kako to njemu izgleda. Svejedno, ostala sam u kuhinji, ovaj put nervozno šetajući gore-dole dok sam gledala u ta tri broja koja sam pred zoru nazvala.

Oči su mi se najednom zamutile od suza. Ponovno sam plakala. Ovog puta znala sam kako moj poziv neće uroditi pozivom za spas.

Ni minut kasnije otrčala sam do Dejna, ridajući kao da mi je čitav svet nestao, potopljen ili uništen u večnoj vatri. Nisam videla od suza gde idem, šta dodirujem, sve dok me njegove ruke nisu stegle.

„Jače, jače...“ nisam bila ni svesna kako mi duša vrišti za stiskom koji bi je vratio u život. Dejn me poslušao, snašao se u još jednom novom trenutku. Poveo me do kupatila, vodom umio moje lice i onda me odveo do troseda. Smestivši me u svoje krilo, progovorio je ozbiljno.

„Ne znam šta ti se događa, ali moraš otpustiti to sranje, Obri. Pogledaj se. Je li umro pa tako plačeš? Za nekim kome ne znaš ni ime? Je li umro?“ Odmahnula sam glavom, dok me je pokoji jecaj tu i tamo potresao. „Nije? Nije umro, a ti plačeš kao da je smak sveta? Još gore, ženo! Priberi se!“ Nije se libio da povisi glas.

„Nisu hteli ništa da mi kažu“, izustila sam u svoju odbranu, kad me je Dejn podigao sa svog krila.

„Hajde. Vozim te kući. Moram i ja da se naspavam. A ti popij tabletu za smirenje i na spavanje. I baci taj mobilni telefon negde. Ugasi ga odmah.“

Pružio je dlan želeći da to sam uradi. Slabost koju sam osećala bila je isparila, kao i volja za saradnjom. Nisam mu dala telefon. Gledali smo se neko vreme kad je odustao.

„Jednostavno... Radi šta želiš.“ Krenuo je prema izlazu, uzeo ključeve i jaknu, dok sam šljapkala za njim, verujući kako će moja nada biti podgrejana kad mi se onaj policajac javi s vestima jer ja sam bila pred zidom. Javiće se, uveravala sam sebe.

No nije se javio. Ni taj dan, ni idući, niti iduće nedelje, ni za mesec dana. Nikada.

Obri Ejms

„Ostala sam ti dužna odgovor, iako te možda više ne zanima.“

Dejn i ja smo, peti dan od one scene u njegovom stanu, sedeli na kafi u bolnici, kad su se naše smene poklopile.

„Naravno da me zanima.“ Bio je nešto hladniji prema meni, ali nisam to mogla da mu zamerim. Sedeli smo sami u kantini za stolom, svako mešajući šećer u dozi kofeina koja nam je bila potrebna.

„Odgovor je isti, zapravo.“ Bila sam bolno svesna kako ukidam sebi mogućnost sreće jer je Dejn bio zaista divan tip. „Pre svega, Perce nije dobrodošao u tvoj stan. Tačnije, alergičan si.“ Dejn nije ništa rekao, no stegnute usne govorile su dovoljno, pa sam nastavila.

„On je moja porodica. Pristala sam da se brinem za njega. Isto tako, ne želim da bakina, a sad moja kuća, propadne. Pored svega, ne znam...“ Reči su počele da mi zapinju u grlu kod namere da razjasnim šta smo to nas dvoje. Otpivši gutljaj kafe dok me je Dejn pažljivo gledao, nastavila sam. „Ne znam ni šta će biti s nama.“

„Godinu dana se viđamo, Obri.“ Zvučao je kao da me kori upućujući mi jednako prekoran pogled.

„Da, *viđamo se*. Je li to dovoljno da živimo zajedno?“ U trenu kad je posegnuo za mojom rukom, u glavi su mi nikla nova opravdanja, ali Dejn je preuzeo reč.

„Naše viđanje nije samo spavanje. Nije samo ševa u mom krevetu. Čega se bojiš? Misliš da ću o tebi doznati nešto što će me prestraviti? Znam da si dobra osoba. Loša osoba ne bi toliko brinula o neznancu, ne bi ostala u onoj ruševini samo da ne izneveri umrlu osobu, ne bi preuzela brigu o tuđem ljubimcu.“

Njegove su me reči dirnule, ali nije slutio koliko greši.

„Vidiš da me ne poznaješ, nisam ja ni upola tako dobra osoba kao što misliš.“ I dalje mi je držao ruke u svojim dlanovima dok sam uporno odbijala da me shvata kao nekoga ko bi mu mogao pružiti budućnost.

„Gledaj, počeli smo kao šema, ali zašto ne bismo gledali malo unapred? Možemo da pokušamo.“ Dok me je nagovarao, mogla sam da osetim kako mi nadolazi mučnina sa svakom njegovom rečju.

„Dejne... Ja... Ja ne planiram da budem majka. Moji su geni... Zaribali. Opasno su sjebani.“ Ruke su mu instinktivno nestale s mojih. Gledao me i dalje, ali ovaj put izraz lica bio mu je skamenjen.

„I ne verujem u brak, uopšte. Cenim svoju slobodu, veruj mi, i ti svoju.“ Ovo poslednje rekla sam zaista zbog njega, ne zbog sebe. Istina je bila da stvarno nisam verovala u brak. U ljubav? Možda, ali nju sebi nisam mogla dozvoliti dok ne okajem grehe koje sam počinila, dok se ne odužim, dok ne popravim greške.

„Dobro, Obri. Neka sve ostane tako kako jeste. Zar ne?“ izustio je, namerno se smešeći na silu. Bolelo me je to što mu povređujem osećanja, ali čvrsto sam verovala da će mi jednog dana biti zahvalan. Naglo je ustao i stavio ruke na bokove.

„Idemo posle smene kod mene? Napraviću ti kupku punu pene, znam da to voliš. A onda ću dobro da te izmorim.“ Nastojao je da bude zaigran, kako bi nas vratio u ono stanje

ležernosti. Prihvatila sam igru iako bi bilo bolje za njega da sam sve tada prekinula. Nismo se zavaravali, nismo jedno drugome rekli ni one dve reči, samo smo se zabavljali, ispunjavali vreme. Nije li to ono čemu muškarci inače teže?

„Može, Perce je dobio dovoljno hrane do večeras.“ Bacila sam papirnatu čašu u smeće krenula za Dejnomo u hodnik, da bismo se uskoro rastali kad je pošao na odeljenje hirurgije, a ja prema akušerskom odeljenju.

Mobilni telefon mi je sve vreme bio u džepu, a ja još nisam gubila nadu da će me se onaj policajac setiti. Da će mu u misli doći moj lik, da će uzeti mobilni telefon i potražiti broj žene koja ga je zamolila samo jednu malu stvar. Shvatila sam i sama kako moja opsesija izgleda, ali niko nije znao kako je to izgledalo u mojoj glavi: one mutne oči, bleđa koža, stisak ruke, hladan dodir. Dolazio mi je čak i u snove.

I znala sam zašto mi je bilo potrebno znati da sam ga spasla.
Barem njega.

Druženje kod Dejna bilo je dobro. Ako biste njega pitali. Napravio mi je kupku u kadi, potencirajući kako nemam svoju, već samo tuš i kako bi trebalo češće da se kupam kod njega, da bi me potom nahranio sušijem i odveo u krevet. On je naravno uživao. Ja sam se samo pravila da uživam. Nisam bila sa sobom načisto šta mi se to događalo.

Uvek nam je bilo dobro, posvetio se svaki put mom zadovoljstvu, ali ovoga puta... Nisam mogla. Jednostavno nisam imala potrebu ni nagon za vrhuncem. Prekinula bih ga u svakom nastojanju da me jezikom ili prstima navede na svršavanje. Pa bih se bacila na njega. Osećala sam se kao da mu to dugujem. Moje telo očigledno nije tražilo tu dozu ekstaze. Možda se samokažnjavalo ili ukidalo sebi užitak. Trudila sam se, zaista

jesam, ali kad je Dejn zaspao, znala sam da neću moći samo tako da usnim pored njega. Nisam imala srca da ga budim, zato sam, srećna jer je slatko izmoren i zadovoljen zaspao, napisala poruku, obukla se i krenula na bus.

Bila je ponoć kad sam ušla u kuću nakon što sam presedala dva puta. Perce je već bio pored mojih nogu kad sam zaključala vrata s unutrašnje strane i bacila torbu.

„Hej, ti. Nedostajala sam ti?“ Pomazila sam mu njušku i pogledala zdelice. Imao je još hrane i vode. „Idi na krevet. Hajde.“ Dala sam mu dozvolu što je rado prihvatio. Pre nego što sam se presvukla u pidžamu, stavila sam mobilni telefon na punjenje da bi nakon nekoliko trenutaka došle dve poruke. Jedna o propuštenom pozivu i druga tekstualna.

Moj tata.

Ah, moj tata. Možete li žrtvu kriviti jer je dugo bila žrtva i ćutala? Kako li je to užasno kad pomisliš, ali ponekad sam znala da se zapitam zašto je to dopuštao. A onda bi mi se vratila ona ista krivica koja me proždirala živu. Ja sam to dopuštala, ja sam na to zatvarala oči. Ja sam ćutala. Ja sam se pravila da ne znam ništa. Ja ga nisam spasla.

Sad je bio dobro, barem sam se tome nadala. Potpisao je razvod od majke onoga dana kad sam se i ja odselila iz kuće. Našao je sebi smeštaj kod prijatelja. Majka je, naravno, ostala u našoj kući. Ja sam se tada definitivno preselila u bakinu kuću, koju sam ranije nasledila. Dok se nasledstvo nije razrešilo, bila sam s njima. Bakina smrt je naterala i tatu i mene da konačno, konačno podvučemo crtu.

„Ja odlazim, tata. Ja odlazim, odlaziš i ti, jer ne želim da me jednog dana nazovu i da te iz ove kuće ispratim u kovčegu. Ne dopusti to, nije to ljubav, nisi dužan to više da radiš. Ne traži opravdanja za nju.“

Bilo je ono što sam mu rekla jer sam se pouzdala u to da će otići sa mnom u bakinu kuću kad konačno bude prepisana na mene. Gledala sam na tati tragove zlostavljanja, kako psihičkog,

tako fizičkog. Nikad nije rekao ko mu je to napravio, nije se požalio, ali znala sam. Na prvi povik koji bi mu ona uputila, ja sam bežala iz kuće kako tome ne bih prisustvovala. Vraćala bih se satima kasnije, znajući da spavaju. Bila sam umorna, malodušna i puna beznađa, ali pre svega razočarana u sebe. Putovati takva na posao, raditi i funkcionisati, bilo je strahovito teško. Raditi sa ženama koje su imale svoje traume i strahove od porođaja, tešiti ih i bodriti, biti im stub sigurnosti u najosetljivijem i najemotivnijem trenutku života, podrazumevalo je čvrstu i stabilnu osobu. Ja to tada nisam bila.

Živnula sam kad je konačno potpisao razvod i otišao. Bio je to divan dan. Moj tata se zauzeo za sebe, kad ja već nisam bila tu da ga podržim u onim godinama kada je trebalo.

A ja? Ja sam bila na putu okajanja.

Zato sam sad gledala u tu njegovu poruku i osećala krivicu. Bila sam mu potrebna dok sam glumila kako uživam. Bilo je prekasno za poziv, zato sam podesila alarm i konačno legla pored Perca.

„Mislim da mu treba novac. Šta ćemo, mali? Idemo konačno sve da sredimo? Možemo mi to, zar ne?“

Računala sam da mogu. Imala sam dobar posao, veličanstveno human i značajan. Pomagala sam da se žene porode, pomagala da novi život dođe na svet, da svetlo zasija, da čistoća ulepša sve. Možda nisam osetila porođaj, ali sam se svojski trudila da to olakšam drugim ženama. Zato sam ujutro sa zvukom alarma skočila na noge i, još trljajući oči, nazvala tatu. Javio se nakon dve sekunde.

„Dobro jutro, tata. Zar si dežurao pored mobilnog telefona?“

„Možda. Jesi li dobro?“ Trag brige isijavao je iz pitanja, nije to rekao samo reda radi.

„Ja? Uvek. Oprosti, baterija mi se juče ispraznila, a kasno sam došla kući. Je li sve u redu?“ Moj je tata uvek okolišao, zato sam mu idućim pitanjem skratila muke. „Reci mi, kako ti mogu pomoći?“

„Moram da platim advokata, a nedostaje mi deo para.“ Nisam ni sumnjala jer je sad svoju platu delio na tri strane, stanarinu, majku i sebe. „Znaš kako mi je grozno to da pitam.“

„Znam, ali nemoj da ti bude grozno. Imamo samo jedno drugo, zar ne? Ionako danas idem u banku da pitam za kredit za obnovu kuće, pa mi samo reci koji iznos ti je potreban, za toliko ću tražiti više.“

Kad mi je saopštio iznos, vera mi se malo poljuljala.

„Ali vraćao bih ti svaki mesec jedan deo.“ Dodao je kako bi me utešio.

„U redu. Idem uskoro pa ću ti se javiti. Sve ću srediti, tata. Sve će biti dobro.“ Tešila sam ga, morala sam to učiniti. Bila mi je želja da barem sad živi bezbrižno.

Dva sata kasnije izlazila sam iz svoje banke, srećna i zadovoljna. Predala sam sve papire koje sam ranije pripremila, a moj lični bankar bio je optimističan. Nije bilo prepreka da mi se zahtev odobri.

„Obično odobrenje dođe kroz nedelju dana. Nazvaću vas, gospođice Ejms.“ Tim rečima me je ispratio, pa sam pre odlaska na bus sela u prvi kafić s otvorenom terasom, naručila sebi veliku kafu s mlekom i samo uživala u suncu koje je grejalo moje lice, dok sam oči skrivala pod velikim sunčanim naočarama.

„Sve će biti dobro. Ide nabolje.“

Naravno da sam mislila na onog čoveka. *Je li njemu dobro?* I samo tako, ponovno me obuzela manija. Provela sam sat vremena sedeći u tom kafiću, listajući ni manje ni više nego čitulje, gledajući slike koje bi me podsetile na njega. Ime nisam imala, prezime još manje. Ali sam pregledala sve objave koje bi me po fotografiji mogle navesti na nešto. Naravno, moj posao bio je i više nego uzaludan i samo mi je pogoršao dobar početak dana.

Čitave nedelje sam strepela od poziva iz banke. Dejn me je zvao kod sebe, ali bili su mi upravo oni dani u mesecu tako da sam se pravdala kako sam loše društvo i da je bolje za njega da odložimo. Ipak, došlo mi je da se vidim sa Selenom, medicinskom sestrom, ujedno mojom najboljom prijateljicom još od osnovne škole. Ako je iko znao sve o meni, bila je to Selena. Zato me nije iznenadio izraz njenog lica kad sam se pojavila na vratima stana. Nije mi uskratila ni reči kojima bi me kritikovala, ali dobronamerno kao i uvek.

„Šta se s tobom događa? Čudno mi izgledaš. Ispijeno. Anemično.“ Odbacivši cipele u stranu, a torbu na vešalicu, pohrlila sam joj u zagrljaj.

„Dobro sam. Sve je okej.“

„Laži nekoga drugoga, Obri. Neću te opet pitati, šta se to događa? Vidim ti u pogledu da je nešto. Znam da posao nije. Malo ko je predan poslu i voli svoje zanimanje poput tebe. Dakle...? Tata? Dejn? Kuća?“

Pogledi koje smo razmenjivale u tišini dok sam smišljala odakle krenuti s ispovešću jer se nismo videle više od dve nedelje zbog smena i njenih vikend sastanaka s Oliverom, prekinula je ona i to povikom.

„Drugi tip, zar ne? Jeste!“

„Ma nije, Selena.“

„Jeste, znam da jeste.“ Rukama sam protrljala lice, uzdahnuvši duboko te polako progovorila.

„Nije tako kako misliš. Poznajemo se koliko? Dvadeset i dve godine. Jesam li ikad prevarila dečka? Nisam ni kad smo bile najgluplje i najluđe. Ali... Pogodila si da se radi o muškarcu. Ono... Doslovno ga sanjam, Sel. Čujem mu glas. Šapuće mi samo jednu reč. Vidim mu pogled. Drži ga na meni, kao da me moli. Osećam mu prste. Hladni su, žele da ih ugrijem.“

„To je noćna mora ili nešto prijatno?“ Njeno pitanje me je, pored smrknutog pogleda, nateralo da se nasmejem.

„Više je poput slutnje, poziva. Kao da me doziva. Kao da nisam završila svoju misiju spasavanja, Sel.“

„Okej, ovo mi je sad previše, a ništa nisam shvatila. Želim da čujem od početka do kraja.“ Dala mi je savršenu priliku da konačno sve skinem sa srca i prostrem pred nekoga ko će shvatiti jer sam znala, Selena će razumeti svaki moj postupak i bolje nego što bih to mogla sama.

Polu sata kasnije, kad sam završila s pričom, moj je glas začudo bio čvrst, pogled jasan, a Selena je bila ta kojoj su kapci jedva obuzdavali suze. Brada joj je neznatno titrala i slutila sam kako je tek nit deli od plača.

„Ne mogu da poverujem da si sve to napravila kako bi ga našla. Da mu barem znaš ime. Slušaj, a možda on tebe potraži kad se oporavi, znaš. Sigurno će hteti da ti se zahvali.“

I samo tako, moje su suze navrle kad mi je najbolja prijateljica dala nadu.

Znala sam da ću ostati tu gde jesam, imala sam dodatni razlog za to jer on je sigurno znao da je nađen u mojoj ulici.

To će mu sigurno biti prva tačka potrage.

Obri Ejms

Znala sam da ću pamtiti dva datuma u poslednjih mesec dana: 14. april, kad sam pronašla onog muškarca i tačno mesec dana kasnije, 14. maj kad sam sva nasmešena izašla iz banke. Moj račun bio je podebljan za svotu namenjenu obnovi kuće, kao i za deo koji sam nameravala da tati dam za njegove potrebe. Ovog puta nisam putovala sat vremena busom do njega na severnoj periferiji grada, već je došao po mene svojim starim volvoom.

„Hej stari.“ Poljubila sam ga u obraz čim sam sela na suvozačevo sedište. Dočekao me je s blagim osmehom, svežeg i odmornog lica. Razvod mu je definitivno prijao, iako se sad trudio da na sve strane namakne pare. Bili smo u istim problemima ali mogli smo da se oslonimo jedno na drugo.

„Ne znam kako... Stvarno me je sramota, Obri, dušo. Ja bih tebi trebalo da dajem, a ne da uzimam od tebe.“ Krenuo je s izvinjavanjem i pre nego što sam izvukla koverat iz torbe.

„Slušaj, samo uzmi. Ako meni jednom bude trebalo, znam da mogu da računam na tebe. Okej?“ Nisam želela da išta više govori, nego samo da uzme koverat i podmiri račune kome treba.

Nikad nismo imali previše, jedva da smo imali dovoljno, ali se nikad nisam žalila niti sam sanjala nešto više od onoga što

sam zaslužila. Baka je bila ta koja me je uzimala k sebi, hranila, odevala, udomila kad je trebalo da počnem da radim. Pitala sam se kako to da moja majka uopšte ne liči na baku, kako je jedna tako divna žena poput bake mogla odgajiti jednu takvu...

Iz detinjstva sam vukla samo najlepše uspomene, ali nakon što je doživela spontani pobačaj kad sam imala osam godina, više ništa na majci nije bilo isto. Svejedno, nije imala opravdanje za ono što je činila ocu.

„Hvala ti, hvala ti puno.“ Tata je prekinuo moje misli, nevoljno stavljajući koverat u džep, kao da se stidi. I stideo se, znala sam to, iako nije bilo razloga.

„Krećem s renoviranjem kuće“, izustila sam i previše entuzijastično.

„Oh, onda računaj da ću dolaziti da ti pomognem.“ Prstom sam odbila.

„Kad, stari? Kičma te dovoljno zeza, na poslu ti je sigurno užasno u hladnjači, i najmanje što želim je da te još i ja upregnem. Imam majstore.“ U poslednja četiri dana već sam našla firmu koja će mi obnoviti fasadu i unutrašnje zidove i promeniti instalacije. Ostatok novca rado ću uložiti u polovan, ali dobar nameštaj. Radovalo me je da obilazim razne rasprodaje. Imala sam priliku da stvorim samo svoj kutak.

„Naći ću koji trenutak za tebe“, obećao mi je kad je odlazio, a ja sam samo htela da on konačno, nakon dvadeset godina, bude istinski srećan i pre svega, miran. Prošetala sam do kuće, nestrpljiva da zagrlim Perce, kad sam u ulici naletela na komšinicu Majru.

„Oh, lepotice! Videh juče majstore kod tebe, počinješ nešto da radiš?“ Bila je dobronamerna i mogla sam uvek da računam na njenu pomoć u slučaju nužde. Znala je ponekad da primi poštu za mene ili da mi pokupi odeću koju sam sušila ako bi počela da pada kiša. Zaista sam cenila dobre komšije.

„Da, konačno, bilo je vreme, zar ne? Ide leto, lepo vreme, pa da to obavimo.“

„Neka te Bog blagoslovi, dete moje, Rozali bi bila jako srećna.“ Kao i svaki put kad bi neko spomenuo bakino ime, moje bi srce zatreperilo, a oči se napunile suzama, iako bi mi na licu i dalje igrao osmeh. Ona je zapravo bila moja majka.

„Biće jako ponosna.“ Da ne šmrknem pred Majrom, požurila sam u kuću nakon što sam začula kako me Perce doziva lajanjem. I s prvim korakom unutra, zagrlila sam ga i pustila da mi par suza klizne na njegovo krzno. Nisam ovaj put plakala od tuge, nije bilo razloga za to. Činilo mi se kao da sam bila korisna, kao da sam pomogla nekome, ne samo ocu. Pomogla sam sebi.

Izgledalo je zaista kao da mi konačno sve kreće nabolje.

I sve je zaista bilo dobro dok su majstori radili na kući, dok je ona poprimala moderniji izgled, dok su pod njihovim rukama nestajale rupe u cigli, a uništeni parket se konačno sjajio kao i dotrajalo drvo koje je sada živnulo. Sve to vreme, pomagala sam koliko sam mogla, htela sam da učestvujem.

I sve to vreme Dejn opet nije bio zadovoljan. Da, dopalo mu se kako kuća napreduje, ali ovog put se osećao da je uskraćen.

„U mesec dana došla si tri puta. Prvi put si zaspala. Drugi put te je bolela glava, a treći put je trebalo da dobiješ. Možeš li mi reći šta se događa? Imaš li možda...?“ Stavio me je pred porotu sastavljenu od njegovog prodornog pogleda i stiska dlanova na mojim ramenima dok smo stajali pored njegovog auta. Prekid zadnje rečenice ipak mi je odao na šta je pomislio.

„Ne događa se ništa. Ako misliš da me pitaš imam li nekoga drugoga, zaboga, ne! Jedva imam vremena i za tebe.“ Nastojala sam da zvučim uverljivo. Ne, nisam imala drugoga. I nisam imala vremena. No nešto se definitivno događalo sa mnom. Bilo me je sramota uopšte to da kažem. Čvrsto sam se držala za to da neće navaljivati. Hteo je seks, bilo mi je jasno, a ja sam mu nametnula celibat.

„Okej, imaš li sad vremena za mene? Idemo kod mene, zar ne?“ Na brzinu se nagnuo prema meni i poljubio me. Gledali

smo se par trenutaka, a onaj jedan mig obrvama u obliku molbe nisam mogla da odbijem. Nije on bio kriv što je moje telo na-prosto... Odbijalo zadovoljstvo. No mogla sam da se potrudim zbog njega.

„Imam vremena. Idemo.“

I krenulo je zaista obećavajuće. Pokoji dodir do stana, ljubljenje na vratima, skidanje do kreveta. Par minuta kasnije bila sam obučena i crvena u licu, dok sam mu se pravdala.

„Ne znam. Jednostavno ne ide.“

„Potpuno si... Suval! Ne pali te moj dodir? Ono, ne reaguješ uopšte? Koji ti je đavo?“

Slegla sam ramenima jer mi je bilo grozno da priznam kako sam... Frigidna. Da, nisam mogla da se napalim kad je moj dečko prstima i jezikom pokušavao da me zadovolji. Ništa. Apsolutno ništa. Sleganje ramenima očigledno ga je iznerviralo pa je povikao: „Jebeno si me odgurnula kad sam bio doslovno jezikom u tebi!“

„Oprosti, ali taj osećaj me je iritirao. Htela sam da prestaneš.“ Zнала sam da se uvaljujem dublje, ali moja podsvest je imala potrebu da učini baš ovo, da gurne Dejna tačno preko granice.

„Znaš šta, Obri? Mislim da ću sad zaista da prestanem. Sa svim. S nama. Jednostavno, nema svrhe.“

Gledala sam ga neko vreme, držeći kvaku u ruci, promišljajući kako je to svakako bolje za njega. Od mene nije mogao da dobije više ni zadovoljstvo. Dejn je bio vitalan i vrlo zahtevan ljubavnik, a mrtva žaba u krevetu bila je poslednje što je zaslužio.

„Moram da se složim s tobom, Dejne. Hvala ti za sve.“ Nije mi promakao njegov zatečeni izraz lica kad sam se složila s prekidom, jer je verovatno očekivao da ću hteti da razgovaram o tome, možda i da ga odgovorim. Nisam imala potrebu, jednostavno, znala sam da je kraj. Bilo je pomalo čudno to što nisam plakala, nisam se korila. Čudan osećaj koji mi je kružio po telu zvao se sloboda.